

Gerald Joseph Burns – roepnaam Gerald – wordt geboren op 29 december 1909 in Chapleau, Ontario.

Hij is het eerste kind van Solomon Burns en Annie Esther Burns, geboren Gribbon.

Na Gerald krijgt het echtpaar nog twee zonen en een dochter.

Twee dochters van het gezin zijn op jonge leeftijd overleden

Het gezin is Rooms-Katholiek en de spreektaal is Engels.

Gerald gaat naar school in North Bay, Ontario, waar het gezin naar toe is gegaan toen hij nog jong was.

Hoewel hij, verhoudingsgewijze, niet meer zo jong is, meldt Gerald zich op 9 augustus 1940 aan voor actieve dienst in het Canadese leger. Hij heeft dan al meerdere jaren gewerkt als bakker voor o.a. National Bakery en voor Greco's en de City Bakery in North Bay.

Ook Gerald gaat eerst door de medische molen. Het keuringsverslag vermeldt alleen de standaardgegevens: Leeftijd: 30 jaar; groot: 1,70 m; gewicht: 61 kg; blauwe ogen en blond haar. Special fysieke kenmerken worden niet genoteerd van hem. Hij wordt geschikt geacht voor alle diensten en hij wordt ingedeeld bij het Algonquin Regiment.

Het regiment werd officieel gemobiliseerd eind mei 1940. In juli '40 werd de eenheid formeel in actieve dienst gesteld, lokale vrijwilligers uit plaatsen als Parry Sound, North Bay en Timmins kwamen de gelederen versterken. Op 4 september 1940 vertrok het bataljon voor actieve dienst voor de eerste training en arriveerde enkele dagen later in Camp Borden, Ontario.

Gerald heeft blijkbaar nogal moeite om aan het militaire leven te wennen. Een opvallende aantekening in zijn dossier is de toestemming om te trouwen die hij begin oktober '40 krijgt als hij in Camp Borden is. De trouwerij is er niet van gekomen want hij blijft geregistreerd staan als 'ongetrouwd'.

Tot april 1941 volgen de aantekeningen in Gerald's dossier zich snel op; allen met dezelfde formule: AWL (Absent Without Leave) oftewel: 'onwettig afwezig'. Tussendoor verlaat hij ook nog twee keer illegaal het kamp, ondanks de disciplinaire maatregel tegen hem van 'binnen de poort blijven'. Dat betekent dat hij een keer vijf dagen en een keer drie dagen de cel in moet. In totaal worden hem bijna veertig dagen soldij ingehouden. De vaste toelage van \$ 20,--, die hij elke maand laat overmaken naar zijn moeder, gaat wel door maar wordt later verrekend.

Gerald blijft ingedeeld bij het Algonquin Regiment. Meerdere overplaatsingen staan hem nog te wachten.

De volgende standplaats voor hem is Port Arthur, Ontario, in mei 1941, waar hij weer een dag 'spoorloos' is.

Dan volgt een transfer naar Camp Shilo in Manitoba waar meerdere onderdelen getraind worden.

Hier belandt Gerald eind oktober 1941 in het hospitaal met een ernstige longontsteking.

Na drie weken mag hij het hospitaal verlaten en krijgt daarna nog twee weken ziekteverlof.

De volgende plaatsing voor Gerald staat vermeld in januari 1942; hij is dan in de Chippawa Barracks in Ontario.

Camp Shilo

Troepen zoals het 1^e Bataljon van het Algonquin Regiment waren gestationeerd in, of doorliepen, de Chippawa Barracks tijdens de beginfase van de mobilisatie in oorlogstijd, alvorens door te reizen naar andere tactische trainingskampen.

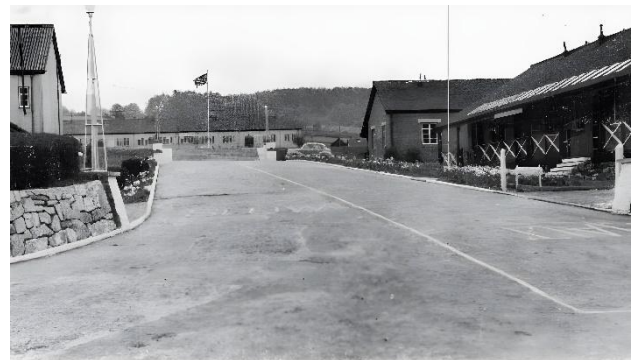
Ook hier ziet Gerald kans om er af en toe weer een etmaal tussenuit te knijpen. Begin maart '42 komt hij onder invloed van alcohol weer terug in de Barracks. De gebruikelijke straf volgt: inhouding soldij en CB. (Confined to Barracks) (CB betekent dat een militair als straf de kazerne of legerbasis niet mag verlaten)

De volgende aantekening in Gerald's dossier is van februari 1943. Hij wordt dan opgenomen in het militaire hospitaal van Camp Debert in Nova Scotia. Hij krijgt hier een zogenaamde V.R.T.-therapie.

Vestibulaire Revalidatietherapie wordt voorgeschreven bij ziektes en aandoeningen die het evenwichtsorgaan aantasten, wat leidt tot klachten zoals duizeligheid, draaiduizeligheid en balansproblemen.

Na twee weken wordt Gerald uit het hospitaal ontslagen, maar eind april '43 is hij daar weer terug, dit keer omdat hij de 'bof' heeft. Hij wordt uit het hospitaal ontslagen op 13 mei '43. De oversteek naar het Verenigd Koninkrijk (VK) is dan al heel dichtbij voor hem.

Op 10 juni gaat het regiment, met Gerald in de gelederen, in Halifax aan boord van het troepenschip 'Empress of Japan' en op 19 juni '43 zetten ze voet aan wal in het VK en gaan meteen door naar Heathfield, Sussex.

ENTRANCE TO HEATHFIELD CAMP

Vanaf 1 september '43 mag Gerald dienstdoen als Lance/Corporal en in december wordt hij effectief in die rang benoemd.

Tussentijds is hij nog een paar maand toegevoegd aan het Canadian Provost Corps (militaire politie) met de vermelding 'f.a.p.' (for all purposes) oftewel, hij kan ingezet worden waar men hem nodig heeft.

Weer ingedeeld bij de Algonquins in januari 1944 wordt hem de medaille voor vrijwillige dienst toegekend met de gesp voor dienst 'overzee'.

Op zijn eigen verzoek wordt Gerald in mei '44 teruggezet in rang naar 'soldaat'.

De voorbereidingen van de geallieerden voor de geplande invasie lopen dan al op volle toeren.

De Algonquins zijn niet ingedeeld bij de eerste landingsgolven in Normandië. Ze landen op Juno Beach op 25 juli '44 als onderdeel van de 10^e Canadese Infanterie Brigade en worden ingezet als versterking van het front in de buurt van Hubert-Folie. Dit dorp was na zware gevechten en ten koste van grote verliezen veroverd maar de troepen kregen te maken met heftige Duitse tegenaanvallen.

Op 18 augustus '44 raakt Gerald gewond tijdens de absolute slotfase van de strijd in de Falaise-pocket. Hierbij speelt het Algonquin Regiment een cruciale rol bij de aanval op het Franse dorp Épancy.

De aanval wordt een langdurig en heftig gevecht. Ondanks de zware Duitse tegenstand slagen de Algonquins er na harde man-tegen-mangevechten in om Épancy volledig te zuiveren en veilig te stellen.

Aparte aantekeningen over de aard van de verwondingen van Gerald zijn niet te vinden. Ze zijn blijkbaar wel ernstig genoeg om hem te evacueren naar het VK. Hier komt hij terecht in Bramshott in het 22ste Canadian General Hospital.

Na een maand wordt Gerald ontslagen en wordt toegevoegd aan het 'Hospital Conveyance Corps' een ondersteunend onderdeel voor ziekenvervoer en andere taken. Eind november '44 wordt hij geplaatst bij een aanvullingsbataljon van het Canadese Infanterie Corps.

Op 2 december 1944 is Gerald terug op het vaste land van West-Europa en wordt in januari '45 weer ingedeeld bij het Algonquin regiment.

Het regiment bezet dan in Nederland een gebied globaal tussen Drunen en Waalwijk van de zogenaamde Maas-linie. De weersomstandigheden zijn bar in deze strenge winter met veel vorst en sneeuw.

De schuilplaatsen ('dug-outs') langs de dijk brengen amper enige beschutting.

Eind januari en begin februari 1945 worden ze afgelost.

Ze krijgen een paar weken rust.

In maart '45 wordt Gerald gepromoveerd tot korporaal.

De laatste notitie in het dossier van Gerald is van 17 april 1945: 'Killed in Action'.

Om enig idee te krijgen wat hij nog heeft moeten doorstaan geeft het oorlogsdagboek van het Algonquin regiment iets duidelijkheid.

In februari '45 begint het Rijnland offensief met als doel de Duitse troepen terug te dringen naar de oostzijde van de Rijn.

Het Rijnland offensief kende drie fasen:

Fase 1: De noordelijke tang en opmars (Operatie Veritable) – Vanaf 8 februari 1945 vielen Britse en Canadese troepen vanuit het Rijk van Nijmegen het zwaar verdedigde Reichswald en de omgeving van Kleef binnen om het gebied tussen de Maas en de Rijn te zuiveren.

Fase 2: De zuidelijke tang en verbinding (Operatie Grenade en Blockbuster) – Vanaf 23 februari 1945 sloten Amerikaanse eenheden aan vanuit het zuiden (Operatie Grenade).

Daarna volgde Operatie Blockbuster om de laatste Duitse eenheden ten westen van de Rijn te verslaan en de rivier te bereiken.

Fase 3: *De Rijnoversteek (Operatie Plunder en Varsity) – In de nacht van 23 op 24 maart 1945 staken de geallieerden massaal de Rijn over bij Rees, Xanten en Wesel, ondersteund door grootschalige luchtlandingen (Operatie Varsity).*

De Algonquins nemen niet actief deel tijdens fase 1.
Wel worden ze tijdens de tweede fase ingezet bij 'Operatie Blockbuster'.

Op 26 en 27 februari '45 ziet het regiment actie met de aanval op de zogenaamde 'Hochwald Gap'.
(De streek tussen het Hochwald en het Balberger Wald).
Hier krijgen ze te maken met felle tegenstand en zware verliezen, met name rond de plaatsen Udem en Veen in Duitsland.
Gerald moet deze strijd redelijk goed zijn doorgekomen. In zijn dossier staan geen aantekeningen die het tegendeel aangeven.

Algonquin Regiment moving forward near the Hochwald Forest, Udem, Germany, March 1st, 1945.

Photo by Jack H. Smith. Department of National Defence / National Archives of Canada, PA-192879.

Op 31 maart '45 steekt het regiment de Rijn over.
Dan verplaatst het regiment zich naar Nederlands grondgebied.
Via o.a. Millingen en Lochem gaan ze richting Bornerbroek. (4 april '45)

De confrontatie met de vijand voor de Algonquins bij Wierden zit er aan te komen.
Voor de bevrijding van Wierden wordt zwaar gevochten.
Ook hier lijkt het geluk nog aan Gerald's zijde te zijn.

De opmars gaat verder op Duits grondgebied. Esterwegen wordt bereikt op 11 april '45. Het Küstenkanaal wordt verkend en de volgende taak voor het regiment is, na de oversteek van het kanaal, de weg naar Edeweicht – Friesoythe veilig te stellen.

In de vroege uren van 17 april '45 wordt de noordoever bereikt en een bruggenhoofd gevormd. In de namiddag krijgen ze tegenaanvallen te verduren.

Hierbij zetten de Duitsers zwaar materieel in, onder andere een zelfrijdende pantser houwtser.

De beschietingen daarmee maken meerdere slachtoffers.
Er wordt ondersteuning gevraagd van de eigen artillerie, maar die heeft weinig effect
Wel worden een paar slachtoffers gemeld onder de eigen troepen.

SdKfz 124 Wespe

Uit het oorlogsdagboek van het Algonquin Regiment:

Date	Hour	Summary of Events and Information Page 13.	Remarks, references to Appendices and initials
1945 17 APR		1. Weather: Bright, warm day. Visibility excellent. 2. The show kicked off at 0100 hrs with heavy arty sp. The narrow water obstacle was crossed in jig time against no opposition and the coys took up their posns as per plan. "A" Coy with a pl of MGS U/C gave excellent covering fire from their posns on the SOUTH Bank. By about 0400 hrs the posn was well consolidated. 3. The main object now was to hold these posns until tk sp could be got across the canal. Unfortunately, bridging operations had to be postponed because of heavy enemy shell fire. Our posns were poorly suited to a defensive role due to the thick hedgerows and drainage ditches that ran both parallel and at right angles to the C/L and our field of fire was consequently very restricted. The ground was very marshy and even the lightest vehs would bog down once they were off the rd. It was ideal terrain for infiltration tactics and it later developed that the enemy exploited this factor to its full extent. 4. After first light exploitation WEST, NORTH and EAST was achieved to lend some depth to our posn. "C" Coy confined its activity to clearing houses along the C/L, keeping their posn firm. 5. By 1300 hrs it became apparent that the enemy by infiltration, was preparing to exert pressure on the bridgehead. By 1400 hrs "C" Coy was being counter-attacked by fire from three sides and the enemy was closing in after being strongly reinforced. The fire fight continued until 2000 hrs and magnificent sp was given by arty, Tyffies and mortars and the posn remained firm. During the fire fight comm between pls was impossible but comm to Tac HQ was maintained by wireless. 6. At last light "A" Coy's 8 and 9 Pls crossed the canal to help hold the left flank. Also at this time an enemy counter-attack by an SP Gun with strong inf sp came down the C/L and "C" Coy's posn was made untenable. However, the coy hung on while Capt Taylor called for a conc of Med Arty in an effort to knock out the SP which was causing considerable damage and cas. The arty fire caused a few cas among our own men but it proved ineffective in stopping the SP which continued on down the C/L almost to the bridge. By this time "C" Coy had begun to withdraw and they pulled back through "D" Coy's posn. Eventually the SP about faced and returned the way it had come and another German counter-attack had failed to dislodge the Alq R.	BCW BCW BCW BCW BCW BCW BCW

Bij deze acties aan het kanaal is korporaal Gerald Joseph Burns gesneuveld. Niet duidelijk is of de vijandelijke beschietingen de oorzaak zijn, temeer omdat ook genoteerd is dat de artilleriesteun ook slachtoffers maakte onder de eigen mensen.

Hij krijgt een tijdelijk graf bij Friesoythe.

Op 11 maart 1946 wordt hij bijgezet op de CWGC Canadese Begraafplaats in Holten; grafreferentie: plot 7, rij E, graf 7.

107 graven bij Friesoythe

*Toegekend worden hem:
Canadian Volunteer Service Medal met gesp.*

In het dossier van Gerald is geen notitie te vinden dat hem meer onderscheidingen zijn toegekend. Dat is eigenlijk vreemd voor iemand die al in 1940 dienst heeft genomen.

Zijn grafsteen heeft als tekst:
**In life Loved and Honored
In Death remembered
by his Family.**

Vertaald:
Geliefd en geëerd tijdens zijn leven
Herinnerd in zijn dood
Door de familie.

*Bronnen:
www.cwgc.org; www.ancestry.com; www.canada.ca/library-archives; wikipedia,
wartimesproject.com; War Diary Algonquin Regiment.*